

ר' מילן
כט' 16.7.31.

מכתבם מבאוֹל אסנת סאסן

יא.

גatan תוקף חדש לתביעת הריביזוניום להנדר את המטר

הברית שנוצרה ננד וויצמן עברה בדרך הגד�ו האSTER שעה לידיו מבא לטרני של צירופי מחות פוליטיים — לידיו בירת ננד בשעה המutraה אף הכאב באמת נורול האס את כוס התרעוי נם אלמלא רית, ברור שלו רין. אך אילו דחוות נתנו לנו העמינות הציוני בעקבותינו. כיו הרבות מערבים רבים עמדו על כל דברו ומשען עוזר כל מה הנאום בקונגרס הגואים וככל לאימרה המפוז פתיית הד נאום התשובה הוה לא היה דומה כל לנאומי ובוטינסקי. וזהותי — לני. ושות התמורה". ושות הקלה, שבאה כי אטום — מהמרחרת בעבר, כי ביבוש עצום של היזר לפצוע ולהעליב.

הപנים היו שרויים בקדדות ועצמות שנגעה ענ ביל אדר בין סל הנפש. עם הסיום רעד משוח בחלו של האולם. נתקה נימה וקצתיה פרפרג. היהת הרגשה של סתימת גולן, גישא כבר בחולות ולבושים צלולות ולטושים באספה המלאה של סיוע הפעלים שנמשכה הרחק לאחר חצות נתקבלו החלטות שפירושן היה — בתוך עצמו, בידים אמיצות שמיינם לעתה — קואלייטה וייצמנית. למורות דzonנו שרע ופייר לרוד בכל מראה. ה

הר הפסוף — אף זה התביך של טירוף דעת התגעזה, אשר ריב הциונים הכלליים ואין אריך לו מאר, המזרחי, גנרים לתוכו בפרטיהם לתוך האש. חוליות חדשות נתחשלו ע"י בר לרטק את הקשר הפסיכולוגי — אם רק שהוא מעשה האינטראביו היהת הרגשה ברורה, כי גנרו של וויצמן חתך. ובוים של הוודו בוה קדרה — תולע לזרב על אפשרות של קואלייטה בנשיונאותו. עתה יש לחשוב את המתקנות של וויצמן למותה. גמתם בכל המשברים וההתפטרויות המסתוריות שהין בקונגרסים והאומות לא שרדיה עוד הרגשה כזו של מן, אלא בעיפוי ומיטילא מכמה לסייע הפעלים. יחס "אין להшиб". רף נס יכול להזכיר את הגלגול המסתור כזה אל בברית, אשר אפשר לתבעע בכל תקופה את אבן החוץ הרבדך המתהפך מסביב, בתוך ההרגשת הבליליות של אולד, ייד, באין שביב אוור של התואשות אל אופס המפעל — אולות וחטא הוא ליחל נס בוה למכון את העדרים ברגע לפני תחולת שוא זו.

וזה כל אה ביכול היה להיות אחרה. יכולת היהת לבכנה הפטלקות של בבוד, מתוך שטירה ערקה של האישיות לתנועה, מתוך תפוח בטוחה להעלאת חזיר בוגה בימים הקרובים. עוד עם פתיחת הקונגרס היהת שחתה לילכת בהרכז. ואך למדות כל ההדרות הראש מיזוח על התפטרות — ידע הקונגרס לאמנה, כי המטר רכחות אנטיטופולית לאורך כל החוות. בנדונה בסיס עות העיצה סייע הפעלים מועדים משלה לנשואות של צירוי בוחות אתדים, לא אידיאלים, חיללה, אך צירופים שהבחינה "רע במעטו" בתוך המצע גאנוש. של התגעזה, תדים בפני סבוגות עוד יותר חמורות.

אין זאת נס בלעדי האינטראביו לא היה הקונגרס מתגבר על התסביך והאנטראיזטני, שהקיף את רוב הנסיבות העזונות — תסביך אשר אפשר להתר דרע בוגה, אבל אין ברגע עצה ותוכנה בלתי אם לקבלו כשבהה הஸרת עמק בפסיכולוגיה של התגעזה. בא האינטראביו והגבוי את הגוי, הטיל כתם מריגנץ עינים, שימוש הצדקה הנזונית מולטת ליחס נזומה ואי האיפון. גזירות היא השורש המוצעה את כל הבעיות האלה; בא האינטראביו והגבוי את זכר נאום ברלין;

עשה למן לא נ██ל נס את אהדרתם של אלה אשר טריניות חוקיות אין מספיקות. מושם כך החלו בהתי- פפה בפוא אחר. בוקשו להעמיד מבחן על דברנו, שהמדובר היהת מושגים עליון ושובכים את דמנו, תהא מושגה מהנו ביום.

הברטית. הוגר לנגד, כי בקרבת מנהיגי גזירות חפיעלים (גנום) בלטם אפשר להניח, כי בוליטיקה כזו, שאל נסיגות מקדרמים בברכה את התפתחות היומה הברטית. אין תזרירויות טובות היא? בסבקרים אמת שתוותה על הכרז

זהה ומחי איתה על הצענותם באם יבנעו אלה הונגנרטס. כל הצעים השנוגנים והמומדריים של הנואם החלוץ לא הגיעו מכך לסתות. את הסכנה הזאת, בנסיבות חמש רכה הפנימית ממילא לא נשארה הדעת פנואה להברין מלhma כ严厉 אויביו חוץ. סטיפון ויין יוכן היה להתייעץ אחר כך על הדוכן ולשאת את משא זעמו על ברשות הזרוניות והתעלוליות של שנות חייהם — בחוזקה עצם, ככפר לעדת חסידיו. הנואם הזה מבן-טראש, כל תנייו ומליצאותיו, כאלו לא לתוכן טבחה היבוכו נכנס, אלא דבר הוא בפני עצמו, הפתחה פרק מיתודה. רבים מדבריו וככלו להתקבל בבטוי רגשותיו של הקונגרס כולם, אלמלא תוספת הארים שהיתה נסוכה בנאות כלפי ממשלה הפוועלים בהור ממשלה פועלמים, עם החזם הטנולים בארכס זה שנקלעו בלאפי סיוע הפוועלים בפוקנרגט. "פאספילד שלכם", מעשה וייטשבל, ורמינגהן מ"דרבר" על עמדת הסיעת, לא נלחמתם נגד הספר הלבן — עם התרומות כלפי אנשים מהוותי "גנטל מניז", באשר העיאו לשבע בקריאות: מהאה את דבר ריו של נזום מושבע ומליין מזיאן בסטיפון ויין — כל אלה עשו את האfilm למרכזה ונזרקו אחריו הנאות שאחר ארוכנה, של הזרעות וביראות. תשובותן של התפקידים של לוקר שמה לאן את החזרות הסתומות וההתפקות הנלוות. ויין עצמו מחה לה כה וע'י. כך נחלז מן ההכרה שהעומד בו לענות לשואל דברים ברורים. הייתה הרגשה בטוחה באולם, כי הדברן הגודל הקדיח את נאומו ובא על שמו. תשובה קולעת וניצחת ניתנה לא אחר כך גם בנואם התשגב של וייצמן, אשר לא ירד כדי פולמוס איש מעליך במנהנו. בשניים עברו התעלומים לנמרוי מההתגבלות המרירה נגנוו שהייתה בלבוי ויין, ולעומת זה בחר בשכים מוחכם, החותק בחרכ פיפויו: מי לנו ציונו הנאמן לאנגליה בויין? והנה לידי מה הגיע! זה אומך, כלפי האנגלים הוצאה מר מעוז: ראו מה הפקדתם בשל הדרך שהלכתם בה! וככלפי הונגנרטס — ראו מה קטן ערנו של מתיימת!

אולם יש להזכיר לוי' בוטינסקי. דמותה היה שצליילו והדברון נ. א באה אללה להבחר את אפקות תכונת אך לא

עה לירוי מבiosisיה, מסלפי דמותה, מזרקני תבנה.
כלחם. עוד כווננו אתנו ועוד יימצאנו לנו בני ברית
בשעת המפרעת.

אך הcpp אוכל: שמא איחרנו באמת? ושמא
באמת נודל הוג שנוגע על הסתדרות הציונית לשותה
את כוס התרעה עד תום?

יב.

נמ אלמלא פטה בזינוריון את הויוכוּה הכללי עב-
רית, ברור שלא היה קבוע רמה לנוואמים שבאו אחד-
רוֹן. אך איילו דבר בשפה מוגנת לרוב הקהלה, היה לפ-
חות נתן לשותעים אמת מדה לאעריך על פיה את
העמקות הציונית שבדרכי כמה מהסתובחים אשר יצאו
בעקבותיו. כיוון שלא הבינווהו לבים, הפסידו דבריו
הרבה מדרכם החנכו בתואר לך באחריות פוליטית,
רבים עמדו על סוד הארצישראליות החמורה, השוקלת
כל דיבור ומשערת מראש חרותם המושך שיכולה
לעורר כל מלחה מיטורת — רק במאוחרת, מתוק קריאת
הגאות בקונגרס-צייטונג. אך בויוכוּה עצמו, על דוכן
תגונאים וככלפי צבור השומעים, ניתן ביןתיים לדור
לאוירמה הפתוחצ'ת ולשונו המדרברת גברות.

חתימת היוכחות נעתקה ע"י כך באילו נאומו של בוטינסקי. וההבדל באנני הבהיר הפך בכך להבדל מהותי ^{ל-} לניגוד שבין "הצינות הקלה" ^{ו-} "הצינות התרבות". ושוב, הכרזות המלחמה עד חרמה בעזונות הקלת, שבאה קרוב לסוף נאומו של בז'זרויין, יצא הדדה אטום — מהמת הלשון הבלתי מוגנת. רק בשעה מאך מרת בערב, בששנתה החרוזם בואת בנאומו הנוץ'

ורווטט-חיים של לופר, הבין הפלנרים כי הוא דורך בשיל צר בין סלע ותהום — עוזם עינים מפחד גָּנוֹן לתהום וחסר אונים ואומץ לטפס על הסלע. בינהיים נישא כבד בחיל הקונגרס הבניין המהותב של מל'ים צלחות ולטניות כנבייש, אשר הופיע אשף המילון — נישא ושם מבנדול פורה באוויר, כליל שלמות ותפארת בתוך עצמו, אך תלוי על בלימה ומתרופר מטגע יד. בידום אמיצות קרע ארלוורוב נדכבים מהבנין הזה, פרע ופייר לְרוֹה. בכתת הציונות הקללה התיצבה אז כבר בבל מושאקס. הים נבר בעם ח'יא פאיימת עלי הפלנרים

הברית שנוצרה ננד וייצמן עברה בדרך הגדון האידאולוגי של צירופי מחות פוליטיים — לידי בידיו
המושביה

הברירה לפני סיום הפעולות הגעודה על חסר הנדרש. כי לא ייתכן לרכז דובע עם וויצמן. נושא במצב כזה חותם הטיעת? להבים בשווין נפש על בשש המרכז עם הימין ולקבל את המסתנה הנובעת מ — הנגנה בעלת פרצוף לביזוניסטי והפועלים באומנות זיויצה? נשמעו דעות בעד דרך זו. הנצעז נם נחומרה נתפסד לבניין תונענתג, נגביר את מבחן הנוער, נשען על האקרנות. אך הרוב היה סכuer-אחרת. אותן הנחות — אליהן נשעה אם נוחול מפללה במלחתה על האורלה. בבודה וערכה של ההסתדרות הציונית. אך המלחמה הזאת נעשה עד הסוף. ועוד לא פסה התחזק מעתים הם הציונים הכלליים הששים לקרה התפקידים עם צ'וטינסקי. הרוב מתירא לחתם יד לבני שתהא חתומה בשלושה אותן של דודאו: אוניברסיטאות, אנטידערבייט ואנטידטולית. הסועה איזה הרבה, אך טרם ה证实 את המועד האחרון.

בָּוֹ חִיתָה בְּעֵדֶךָ, מַסְכָנָת הַכְּבוֹד בְּהַנְחָלָת סְפֻעָליּוֹם שָׁעה קָלָה לִפְנֵי נָאום הַתְשׁוּבָה שְׁלֹׂוֹ וַיַּזְכְּמָנָן נָאום הַתְשׁוּבָה הַזָּהָר לֹא הִיה דָמָה כָּלָן לְגַנְגָּלָה הַתְשׁוּבָה הַרְגִּילִים שְׁלֹׂוֹ וַיַּזְכְּמָן, הַרוֹתְחִים יַמְבָעֵבָן זָוְרִים אֲשֶׁר גַּנְפְּרִית עַל הַמְתַנְגָּרִים, מַלְאִים יַהֲיוֹת וְנַשְּׁאות שְׁלֹׂן הַנוֹּאמָן. שׁוֹב מִן-הַכְּתָבָן, שׁוֹב נָסָחָקָלוֹת וַסְדוֹחָתָן, תְשׁוּבָות נְמֻצָּוֹת וּקוֹלָעוֹת, אַךְ יְתוּרָת שְׁלֹׂן פּוֹלְטוֹסִיוֹת, לְכָא אַרְטָסָטִינה אִישָׁוֹת, מְבִיבָשָׁא צָאוֹם שְׁלֹׂן הַזִּידָר לְפָאָזָע וְלַחֲלָלִיבָן.

הפנים היורדים בקדורות ועצמות שנגעה הנפש. עם הסיום רעד מישותם בחלו של האולם. נימה וקצתיה פרפרא. היהת ארנשה של סתימת ג' של קבלת הדין.

באספה המלאה של סיעת הפורעים שנמכו
הרחק לאחר חצאות נתקבלו החלטות שפירושן היה
משמעות: על אף האזהרות פן נאזר ונחמיין, נשא
נאמנים לעשרה — קואלייטה וויצמגיט. למורות רצ'ה
נוchein לחלוטין — קואלייטה כזו לא תחכן. אחרי
מחייבות למסות בדרכ אדרם לא פCKER את זורב ה-

הדריך שוב עכ' בתפכחותה. לא פעם קראנו אותו בחזרה, ר' יוס, בישואידיאץ חביבי בלב. אבל עוד בראשית דרכנו מיעוף חאוירון ממען. ואחד — "תגנזה" (תגונת עכ' יומם) ולעופר בראש. הפעם עליינו להנידר, וזה נם יתיה הדבר: הימין אנטים להבנין בחשבו; כי את העזונות צדיק בצעתם את הנמל. אסיף פרוי האדמה, ביצור ענבים,

לאומייזציה אנטוי בפלגנות עירין

מה עמוד נאום טוב — והיום נאום טוב — צאים באולם היישובי הבלתי. מה יהו אנטים? הרבייזוניסטים? היו"ר: זאת עלייך לשאל אתם. על־הפרט, ואולם לשבת ולשםוע את יויצמן בשפט —

בדרך כל' אין הלכט לא בן הפעחה השניה — הדרישה לקביל בקונגרס נשלטת על שאיפה לרוב. זו נשאה טмагנה בחובו של השקוצים, רפואי הידום מפעולה, הטלה השdotות וקדואה פסירור ולחפירות — כאלו ל' הדו. לא לך נחנא נחנא קוטל של פון וייל בקונגרס זה — הטעה שהחלה מלהראות במכובדת בהליך התביוisha בקופת השדר צים התלויה באדוכחה זה שעלה במת העותונגה הא"וית. נוצר מקסם שוא של רפואיים האנטרכביים כאלו נס' הדעת על רוח, חיטרוף. מתחמי האנטרכביים ינבר שיפול בטכסיון, שהיה מכון לילן בחזקה על דברי הקטנות, מקסם שוא עוד יותר מסיכון, אם נס' פחות דוחה למדר והויכוח הכללי: המטריה הסופית ועל מדרבה, לא לנפלו חילוק מרבייזוניסום — על כל פנים לתחזרות אותו — בדיבור ציוני מפוצץ, יצד זה החט משול בלו' מצרים. מה שאמר בדנרוין בועדרה הפלוי טית על מקרו של וימת טמאר זה. בשאלת המטריה האנטרכבית — נתאמת ע"י השתלשלות הדברים בקונגרס עצמן. הפוחחים בויכוח והחדראים הראוניס ל' היה אלה שביקש רק צץ את כנפי החלום הציוני ולצט' צם את היקף סכויו. בתגובה על כך בא הפסיכוז המסתוליסטית עם כל הרכבות החמורות של פרובו' ציה פוליטית הצפונות בו. נמצא שלא רק דבריהם נגביה, והיו הדרמים ברורים. להו יודע, כי הטענה מינימליסטיות מביאות בעיפוי — מהשתברותן ווד' אלמנטי — מחרוזת ארוכה של הפסיכומניה הציונית — ל' ידי אונן חות' צאות. היש צורך להדני, כי לא לשם הצדקה הנפה' אבל בסתרי הלב חוו ניאורג הלאטראן, שמורי הרבייזוניסטים ועל־
ביזיוניכיטים, הרוצים

ニם בו, המכotta אשר הוכינו בכלל כל יתר 'בדבוך ובכתב, מבל' שהנתלו שום עדשה של ממש — כל אלה כאלו לא היא. אותן לא כדי אפילו להעלות על שפתים כדי לדוחות בקש. ישנו כלל אחד המולך בפסיכומניה של בעל הנטבחה: דוש חוק. מטרתו לרטק את קהל שומעי לנקודה אחת ויחידה ולסמא את עיניו לבתני ראות את ההיקף.

כך הוגן לפני הקונגרס, הרבייזוניסם הזרוף". בלו' עבדות, דם ובועז. בלו' עלילות ארסיות ואוימים מתחזפים לפני הפוועלים. גם בלו' האשמות אפלות מן הסוג היוציא בלאי ההנהנה הציונית. כל מה שנאמר וועללה להתפורר בכל עניין מידייע.

לא בן הפעחה השניה — הדרישה לקביל בקונגרס ונחתב במשפט שנתיים, כל הruleת הבאות והשלכת החלטה על שאיפה לרוב. זו נשאה טמגנה בחובו של השקוצים, רפואי הידום מפעולה, הטלה השdotות וקדואה פסירור ולחפירות — כאלו ל' הדו. לא לך נחנא נחנא קוטל של פון וייל בקונגרס זה — הטעה שהחלה מלהראות במכובדת בהליך התביוisha בקופת השדר צים התלויה באדוכחה זה שעלה במת העותונגה הא"וית. נוצר מקסם שוא של רפואיים האנטרכביים כאלו נס' הדעת על רוח, חיטרוף. מתחמי האנטרכביים ינבר שיפול בטכסיון, שהיו מכון לילן בחזקה על דברי הקטנות, מקסם שוא עוד יותר מסיכון, אם נס' פחות דוחה למדר והויכוח הכללי: המטריה הסופית ועל מדרבה, לא לנפלו חילוק מרבייזוניסום — על כל פנים לתחזרות האנטרכבית. והצדקת ההטרזה זואת איננה שהיה, הטיעו לנו ביום קחרתך ברי' הנהנה נספה בדרכך הגשפתה. הצדקה איננה, שהכח דזה בו תנאים לנו ביום אהרות חרשות ונקדות משען גספות, שהיה תשריר מזמות שונאים או תשבכע את הטעקקים בצדקה. הצדקה היא אחת — שבשנת אלך תשע כאות ושבע עשרה למןין, בחודש השני, שני ימים לחודש, בשעה שנכתב מה שנכתב וחוצה' מהשזה' — כזו ולא אחרית היהת כוננתם של הבודדים את עצם והודגיים באומץ ברעותיהם. המתה, איפוא, מינימליסטיות מה שאל, אמר ז'בוטינסקי. כולנו אנשים המכבדים ציה פוליטית הצפונות בו. נמצא שלא רק דבריהם נגביה, והיו הדרמים ברורים. להו יודע, כי הטענה מינימליסטיות העדר בכל תופף על הצעה בשאלת האבסולוטוריות.

באה תשובה של חוליות אשר חות' אחר גות'ל בהן וקצתו הנשפט בצחלה' נצחון לكونגרס יוניסטים רוקים. וראי' חשבו ומצעו, שם ישמעו את התשובה — יש לחשוב לביוון, כי המעד הרציני, המלא חשיבות ואומר בזלו כבודה, לא יתן לך' מהתפריזן היה שערן אז' ועד עתה, מה שמתollow בים עזינגנגן, חילופי הנגרומים בסבור הפלוייט שאננו נתורן היה. השיקיפות היהת של הטעקה רק סיישה לסנוו' עזיע חמיטים. על היפס' הראשן של הנאם, שהקדש לאנרט טטרגלא, אפשר להמליץ: "מה שהיה נכון לא היה חדש, ומה שהיה לא היה נכון". העיקר היה בחלק השני. כאן הוטלה על הקונגרס המפלצת שהוא נאכ' אתה וגנתק בזועזותיה עד חיים — פרשת חתני הדלה' הנטרה הבופית, "ציילזונגנ" בלע"ז. איזה אנטיסי הפעחה ולהטוי כסבורה ניסטו באן להוכיה, מה פוב ומה נעים הדבר הזה אשר "רוב עברי משני עברי הירדן שטן". מיניזציה נמרה של מושנים פוליטיים מרכבים, דינמיים; הנתגים לצידופים בלתי טשוררים לעתיד. ארץ ישראל אשר משני עברי הירדן — כאלו נדל קבוע היא, שפת מטבח הנדור בחומות ברול, אשר שביבה או חל' דיס או אונקליטים ועמים שדבר אין לא היהת עם הנעשה בתחוםיה. בתוך החומות האלו' הנטה הנטה והטולת היא לא מפסיק. רק הבטחת המחזית ועוד אחד. לאיבנות אין מסקל. רק הבטחת היא המברעת — וטברעת היא להלטין. והטלה הנטה לא דע' שתה' שודרת ההכרה או האמונה, כי היא טחובת תhalbך התפתחות — אדריך' לנפה' אותה להנדרה, להכירין עלייה ברטה. והצדקת ההטרזה זואת איננה שהיה, הטיעו לנו ביום קחרתך ברי' הנהנה נספה בדרכך הגשפתה. הצדקה איננה, שהכח דזה בו תנאים לנו ביום אהרות חרשות ונקדות משען גספות, שהיו תשריר מזמות שונאים או תשבכע את הטעקקים בצדקה. הצדקה היא אחת — שבשנת אלך תשע כאות ושבע עשרה למןין, בחודש השני, שני ימים לחודש, בשעה שנכתב מה שנכתב וחוצה' מהשזה' — כזו ולא אחרית היהת כוננתם של הבודדים את עצם והודגיים באומץ ברעותיהם. המתה, איפוא, מינימליסטיות מה שאל, אמר ז'בוטינסקי. כולנו אנשים המכבדים ציה פוליטית הצפונות בו. נמצא שלא רק דבריהם נגביה, והיו הדרמים ברורים. להו יודע, כי הטענה מינימליסטיות העדר בכל תופף על הצעה בשאלת האבסולוטוריות.

באה תשובה של חוליות אשר חות' אחר חות' גות'ל בהן וקצתו הנשפט בצחלה' נצחון לكونגרס יוניסטים רוקים. וראי' חשבו ומצעו, שם ישמעו את התשובה — יש לחשוב לביוון, כי המעד הרציני, המלא חשיבות ואומר בזלו כבודה, לא יתן לך' מהתפריזן היה שערן אז' ועד עתה, מה שמתollow בים עזינגנגן, חילופי הנגרומים בסבור הפלוייט שאננו נתורן היה.